

Rõnneltas nüüd ka weel middake neist
asjust, mes meie päiwil sündinu.

Meie marahwa seast lõitas ka meie päi-
wil weel, kes ei pelga, ei ka meelt ärra ei
heida, kui surma hädäda käen om; ni kui sed-
da wannust wannambist kõnneltas mustit-
sel ajal. Ent ristiusk oppetap meid nüüd,
kuis meie eggal ajal Jummalä käe alla hen-
da peame allandama, nink ka surma tundi
rahholiékult ootma, ni kui se meil Jumma-
last säetu.

Olliwa 1836 aastal üttel pühapäiwal,
mes 8mas paastoku päiw olli, kolm ranna-
mehhe Tallina-maal, Selsa-wallast,
jää-minneki ajal merre päle lännu, ülgid
tapma. Rats-neist olliwa neljakümne ajas-
tališse, üts olli Josef Tull, tõine To-
mas Liwa, nink mõllemba naise mehhe,
ent kolmas olli kattedümne ajastane pois-
mees, nimmega Maddis Ploom. Kui
nemma hommuungul wäljalätsiwa, olli jää
weel kaunis kõrwa nätta. Neide mõtte ol-
li selsammal pühapäiwa öddangul taggast
tulla; sis nemma es olle ka ülle kolme meh-
he ennamb toidust ütten wõtnu, kui ennege

pooltoist, natla leiba, katteda väime ja üts
pallakenne lihha. Esmält olli neil õige õn-
nelik kõrd, ni et 8 ülge tapsiwa. Ent kui
öddang kätte jõus, olliwa 18 wersta rannast
ärralännu. Sis kuliwa nemma ütte kõr-
raga suurrt vägginat, rühksiwa kül ranna
pole, ent sääl olli jo 4 wersta, rannast ar-
wada, selge wessi nätta. Käniwa nüüd
mehhe taggast, et nemma weel ütte
sare mannu, nimmega Uhtjo, saasse, mes
sääl läbhükessen olli, ent sääl olli neil ka
wessi wasta. Nüüd heitiwa kül ärra, kui
neile kohheke pole päsemist ennamb es olle.
Nemma olliwa nüüd ütte sure jää tükki pä-
le, ni kui parwe päle jänu; kange tuul tõsti
hommungo poolt, aije neid kawwete merde,
nink peake es näe nemma muud kui tairwast
ja merd. Kui nemma nidade ööd jo ärra-
olnu nink päiw jälle tõsti, sis naksi tuist.
Oh suur olli neide waiste hädäda! Es olle
nemma weel middake sonu, nink suren mur-
ren ja peljun es mõtleke se päle. Eespäiwa
öddangul wõttiwa sis eddimält pallakest lei-
ba. Kolmapäiwal jäije tuul taggast, ilm
läts selgele, ent nüüd olli ka külmi kõrwa.
Pea tükke nälg jo mannu; fik, mes toidus-
ses ütten olli woetu, läts otsa nink suur tuisk ja
saddo olli õse neid katteda tappetu ülgid nei-
de käest merde ärrawinu. Sis tahksiwa jo
sedda pennikest ärratappa, mes neil ütten
olli woetu nink ikkes weel neide mannu jä-
nu; ent õmmete anniwa weel armo temma-
le. Jogi janno olli ka suur, nink piddiwa mer-